

Arrest

**nr. 47 642 van 2 september 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 31 mei 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. MEULEMANS, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 juli 2009 en hebben zich op 16 september 2009 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers op 22 september 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 9 maart 2010 en 8 april 2010.

1.3. Op 30 april 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing ten aanzien van Paulos SALIBA (hierna: verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een Syrisch-orthodox christen te zijn afkomstig van Demkhiyah. U bent gehuwd met Z. (...) E. (...) S. (...) (OV 5.622.608). Samen hebben jullie vijf zonen, E. (...) (momenteel woonachtig in Syrië), A. (...) (OV 5.408.572), S. (...) (OV 5.723.786), I. (...) (verblijfsstatuut in België via huwelijk) en H. (...) (woonachtig in Nederland) en twee dochters, R. (...) (OV 5.916.641), die gehuwd is met uw neef S. (...) (OV 5.916.641), en Silva (momenteel woonachtig in Syrië). Vanaf de jaren vijftig zou u als chauffeur gewerkt hebben. U zou in het jaar 1967 van de Syrische autoriteiten een stuk grond in het dorp Sleiman Sari gekregen hebben. U zou een eigendomsakte gekregen hebben alsook een ‘attest voor irrigatie’. Vanaf het jaar 1990 zou u uitsluitend als landbouwer gewerkt hebben. U zou zowel een woonst hebben in Kamishli als op uw grond in Sleiman Sari. Zeven jaar geleden zou u een overeenkomst gesloten hebben met een Arabier, A. (...) genaamd, om uw grond te bewerken aangezien u intussen hiervoor te moe geworden was en de onkosten niet kon betalen. Hij zou uw grond bewerkt hebben en alle onkosten gedragen hebben, terwijl de oogst eerlijk onder jullie verdeeld werd. Na het contract van drie jaar zou A. (...) een verlenging van twee jaar gevraagd hebben. U zou hiermee akkoord zijn gegaan, maar ditmaal zou de overeenkomst mondeling tot stand zijn gekomen. Na vijf jaar samenwerking met A. (...) zou u besloten hebben uw grond opnieuw zelf te bewerken uit schrik dat A. (...) zich uw grond zou toeëigenen. A. (...) zou hiermee niet akkoord zijn gegaan waarna u tot driemaal toe, met een verklaring die de stempel droeg van de vereniging van landbouwers te Sleiman Sari, naar de politie van Tel Allo zijn gegaan om klacht in te dienen. Uw klacht zou echter niet aangenomen zijn. U vermoedt dat dit te wijten was aan het feit dat een zekere officier S. (...) een vennoot van A. (...) was. Twee à drie maanden later zou u fysiek zijn aangevallen door A. (...) en diens arbeiders. S. (...) zou u op zijn beurt ook bedreigd hebben. Een onbekende Arabier zou u ter hulp gekomen zijn waarna u naar Kamishli ging. U ging daar naar een dokter en diezelfde avond zouden onbekenden vanop het dak van uw huis in Kamishli drie kogels op uw koer hebben afgeschoten. Uw burens kwamen naar buiten waarna de onbekenden zouden zijn weggevlucht. U zou sindsdien niet meer naar het dorp zijn teruggekeerd en in Kamishli zijn blijven wonen tot aan uw vertrek uit Syrië. U zou enkele maanden voor uw vertrek in contact zijn gekomen met een Koerdische smokkelaar. U zou samen met uw vrouw per bus naar Aleppo zijn gereisd en vanuit de luchthaven van Aleppo het land verlaten hebben. U zou in een onbekend land zijn geland en vervolgens per wagen de reis verder hebben gezet. Na een tiental uur te hebben gereisd zouden jullie in België zijn aangekomen. Eén maand en half later, namelijk op 16 september 2009, hebt u hier samen met uw echtgenote asiel aangevraagd.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U baseert uw asielaanvraag op het feit dat u zo'n twee jaar geleden door de Arabier A. (...) bedreigd zou zijn omdat deze persoon uw grond wilde inpalmen en dit na een vlekkeloze samenwerking van vijf jaar (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 6). Er dienen hieromtrent echter een aantal opmerkingen te worden gemaakt. Vooreerst blijkt uit het 'pachtcontract', dd. 10/10/2002, dat u op de zetel van het CGVS hebt neergelegd dat er effectief tussen u en A. (...) A. (...) J. (...), zoon van A. (...), een huurovereenkomst was van drie jaar verlengbaar met twee jaar (zie vertaling documenten). Hieruit blijkt dat van rechtswege dit contract afliep op 10/10/2007. Het feit dat A. (...) u daarna van uw gronden zou hebben verjaagd is weinig geloofwaardig aangezien het hier uw eigendom betreft zoals geattesteerd staat in de 'verkoopsakte' dd. 23/08/1970 die u hebt neergelegd tijdens het interview op het CGVS (zie vertaling 'verkoopsakte').

Wat betreft uw bewering na deze vijf jaar niet meer te hebben willen samenwerken met de Arabier A. (...) uit schrik dat hij uw gronden zou inpalmen dient aangestipt dat u dit totaal niet aannemelijk hebt gemaakt (gehoorverslag CGVS, p. 7). Immers u gevraagd waarop u zich baseerde komt u niet verder dan te stellen dat u het niet langer aan hem wilde overlaten. Erop gewezen dat dit geen afdoende verklaring is, meent u dan dat andere mensen zo hun grond zijn kwijtgespeeld aan Arabieren en dat u nu bijgevolg hetzelfde vreest (gehoorverslag CGVS, p. 7). Uw uitleg kan niet overtuigen temeer u zelf aangeeft, en zoals reeds in bovenstaande paragraaf werd opgemerkt, dat jullie samenwerking altijd probleemloos is verlopen en u geen indicaties hebt waarom dit niet verder probleemloos zou kunnen verlopen. In dit kader is het ook bevreedend dat u na afloop van deze overeenkomst, die ten einde liep op 10/10/2007, niet opnieuw een pachtcontract zou hebben afgesloten. Zo diende u zelf niet meer te werken en waren alle onkosten voor de rekening van A. (...) terwijl de opbrengst van de oogst eerlijk onder jullie werd verdeeld (gehoorverslag CGVS, pp. 6 en 7). Uit informatie waarover

het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is toegevoegd blijkt daarenboven, en ook u geeft dit aan, dat sinds het jaar 2006 er een tekort is aan regen in de noordoostelijke regio's zoals Hassake en Kamishli waardoor het weinig geloofwaardig is dat u in tijde van waternood een dergelijk gunstige overeenkomst zou hebben willen stopzetten (gehoorverslag CGVS, p. 7).

Het weinig geloofwaardige karakter van uw asielrelaas wordt onderstreept door het feit dat u geen enkel begin van bewijs kunt neerleggen ter staving van uw bewering klacht tegen A. (...) te hebben willen neerleggen. Zo kunt u de verklaring waarmee u naar de politie trok, en die een stempel droeg van de landbouwvereniging van Sleiman Sari en waarin stond geschreven dat u nog steeds de eigenaar van de grond bent, niet neerleggen aangezien u deze zou hebben weggesmeten (gehoorverslag CGVS, pp. 8 en 9). Uw vergoelijking voor deze nonchalante houding, de politie zou de verklaring niet hebben aangenomen waarna u het verder niet nodig achtte om het document te bewaren, is gezien het belang om uw eigendomsrecht aan te tonen, geen afdoende argument (gehoorverslag CGVS, p. 9).

Ook het feit dat er een zekere 'officier' S. (...) in deze zaak betrokken zou zijn (gehoorverslag CGVS, pp. 7 en 8), hebt u niet aannemelijk gemaakt gezien u maar bitter weinig weet te vertellen over deze persoon. Zo geeft u aan dat deze persoon een officier is, maar stelt u tegelijkertijd niets meer over hem te weten (gehoorverslag CGVS, p.7). Zo dient u het antwoord schuldig te blijven op de vraag voor welke instantie S. (...) werkt en wat zijn exacte band met A. (...) is (gehoorverslag CGVS, p. 8). Gezien u zelf naar deze S. (...) verwijst als een persoon die u heeft bedreigd en u tevens aangeeft dat deze persoon er wel eens de oorzaak van zou kunnen zijn dat uw klacht niet werd aanvaard, is het niet meer dan logisch dat u alles in het werk zou hebben gesteld accurate informatie omtrent hem te vergaren (gehoorverslag CGVS, pp.7 en 8).

Voorts is het niet aannemelijk dat u, na de door u beschreven problemen, die zich rond eind 2007 - begin 2008 afspeelden, nog bijna twee jaar in Kamishli gebleven bent vooraleer begin augustus 2009 het land te verlaten uit vrees gedood te zullen worden. U hiernaar gepeild verklaart niet te hebben geweten wat te doen, noch te weten naar waar te gaan tot het moment waarop u een smokkelaar zou gevonden hebben (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 10). Uw toch wel laconieke houding ondermijnt verder de ernst en de geloofwaardigheid van de door aangehaalde asielmotieven.

Voorts dient opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de manier waarop u beweert van Syrië naar België te zijn gereisd. Zo beweert u dat u, samen met uw echtgenote, begeleid werd door de Koerdische smokkelaar F. (...) vanuit de luchthaven van Aleppo en naar een onbekende bestemming bent gevlogen zonder blijkbaar details te weten over deze reis. Het feit dat de smokkelaar u enkel en alleen had opgedragen in geval van controle mee te delen dat jullie zijn ouders waren, is niet aannemelijk aangezien het tijdens een dergelijk traject niet ondenkbaar is dat u individueel zou worden gecontroleerd en u grondig over uw identiteit zou worden ondervraagd. In dit opzicht kan er dan ook van worden uitgegaan dat F. (...) jullie grondig zou hebben voorbereid zodat jullie, in geval van controle, coherente verklaringen zouden afleggen. Zulks was immers ook in zijn eigen belang aangezien in geval u tegen de lamp zou lopen, ook hij problemen riskeerde. Daarnaast is het merkwaardig dat u tijdens deze reis uw eigen Syrische identiteitskaart op zak had (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 5). De argumenten die u opwerpt, zijnde het feit dat u uw documenten altijd op zak hebt en u hier asiel wilde aanvragen (gehoorverslag CGVS, p. 5), zijn niet afdoende aangezien bij een controle uw ware identiteit direct aan het licht zou komen. Het feit dat u verder vaag blijft over wanneer u de vlucht genomen hebt, met welke luchtvaartmaatschappij u gereisd bent en de bestemming (gehoorverslag CGVS, pp. 5 en 6), doen vermoeden dat u de ware toedracht van uw reisweg voor de Belgische autoriteiten tracht te verhullen. Immers, dergelijke gegevens worden tijdens de vlucht verschillende keren omgeroepen en uw loutere verklaring dat u van hetgeen er werd omgeroepen niets begrepen hebt, biedt geen afdoende verschoning temeer ook hieromtrent kan worden opgemerkt dat u door de smokkelaar zou zijn geïnformeerd.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties hebt trachten te misleiden door leugenachtige verklaringen af te leggen over uw paspoort en visumaanvraag. Zo verklaarde u op de zetel van het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk nooit een eigen paspoort te hebben gehad in Syrië of een visum te hebben aangevraagd, noch om uw broers in Zweden te gaan bezoeken, noch om uw kinderen in België te bezoeken en dit omdat het u niet interesseerde. Nu was u echter genooddaakt uw land te verlaten aangezien u bedreigd werd (gehoorverslag CGVS, p. 6). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt echter dat u wel degelijk een Syrisch paspoort had (pp 000229973 afgeleverd op 11/10/2003 te Hassakeh en geldig tot 10/10/2009) en dat u samen met uw echtgenote op 8 juni 2004 naar de Belgische ambassade gegaan bent om een visum aan te vragen. Ook uw echtgenote heeft hieromtrent gelogen en verklaarde nooit een paspoort te hebben gehad en nooit een visum te hebben aangevraagd (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 3), terwijl ook zij bij de Belgische ambassade een visum had aangevraagd met haar paspoort (000229929 afgeleverd op 09/10/2003 te Hassakeh en

geldig tot 08/10/2009). Het is toch wel merkwaardig dat u, hiernaar gevraagd, geen waarheidsgetrouwe verklaringen hebt afgelegd. Het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan de manier waarop u naar België bent gekomen en het feit dat u niet de waarheid hebt verteld over het al dan niet in het bezit zijn van een paspoort doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Gelet op bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw Syrische identiteitskaart, uw Syrisch rijbewijs type D, de 'verkoopsakte' dd. 23/8/1970 (uw eigendomsakte van uw grond), installatieattest van irrigatiemotor dd. 23/02/2000, het pachtcontract tussen u en A. (...) dd. 10/10/2002, document van dienst irrigatie mbt graafmachine dd.17/06/2001 en attest van directie landbouw te Hasaka dd. 15/11/2000 mbt huur verlengd van 2000/2002, hebben enkel betrekking op uw identiteit, uw grondeigendommen en samenwerkingsverband met A. (...), gegevens die hier niet ter discussie staan. Het attest van Dr. A. (...) A. (...) H. (...) dd. 10/05/2009 toont enkel aan dat u omwille van een bloeding in de mond van 01/05/2009 tot 10/05/2009 gehospitaliseerd bent in het Nationaal Ziekenhuis van Kamishli, niets meer en niets minder.

In hoofde van uw echtgenote E. (...) Z. (...) (OV 5.622.608), die zich op dezelfde asielmotieven baseert, werd er ook een weigering van de vluchtelingstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Tot slot dient nog aangestipt dat uw zonen, A. (...) (OV 5.408.572) en S (...) (OV 5.723.786), uw dochter R.(...) (OV 5.916.641) en haar man (uw neef) S. (...) S. (...) (OV 5.916.641) en uw kleinzonen S. (...) (OV 6.022.836) en G. (...) (OV 6.515.653), reeds eerder op basis van eigen motieven een asielaanvraag in België hadden ingediend. Telkenmale werd er door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing ten aanzien van Zahra ELYAS (hierna: verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een Syrisch-orthodox christen te zijn afkomstig van Drejek dichtbij Qahtaniyeh. U bent gehuwd met S. (...) P. (...) (OV 5.622.608). Samen hebben jullie vijf zonen, E. (...) (momenteel woonachtig in Syrië), A. (...) (OV 5.408.572), S. (...) (OV 5.723.786), I. (...) (verblijfsstatuut in België via huwelijk) en H. (...) (woonachtig in Nederland) en twee dochters, R. (...) (OV 5.916.641), die gehuwd is met een neef S. (...) (OV 5.916.641), en S. (...) (momenteel woonachtig in Syrië). U bent samen met uw man uit Syrië gevlucht nadat hij bedreigd werd door een zekere A. (...), met wie hij vooreerst een contract had gesloten om de grond te bewerken, maar met wie hij nadien in een grondtwist verwickeld raakte. Uw man zou tevergeefs klacht ingediend hebben bij de politie waarna het tot een handgemeen was gekomen met A. (...). Diens vennoot, een zekere officier S. (...), zou uw man ook bedreigd hebben. Dezelfde avond zouden onbekenden van op jullie dak in Kamishli drie kogels afgevuurd hebben. Samen met uw man en de smokkelaar, F. (...) genaamd, zou u een vlucht genomen hebben naar een onbekende bestemming. Daarna zouden jullie per wagen verder gereisd zijn en na zevental uur rijden zouden jullie in België zijn aangekomen. Eén maand en half na jullie aankomst in België zou u hier asiel aangevraagd hebben (op 16 september 2009 zie bijlage 26).

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) blijkt duidelijk dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de vluchtmotieven zoals deze werden aangehaald door uw echtgenoot, S. (...) P. (...) (OV 5.622.608). U zelf verklaart persoonlijk nooit problemen te hebben ondervonden. U vreest bij een terugkeer naar Syrië dat uw echtgenoot wel eens zou kunnen worden gedood en u alleen zou achterblijven (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 5). Vermits het Commissariaat-generaal een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam in hoofde van uw echtgenoot omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde asielmotieven kan bijgevolg evenmin ten aanzien van u gesteld worden dat u uw land ontvlucht bent uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Vervolgens dient aangestipt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beschreven reisroute van Syrië tot in België. Zo beweert u dat u, samen met uw echtgenoot, begeleid werd door de smokkelaar F. (...) en dit vanuit de luchthaven van Aleppo. Jullie vlogen naar een onbekende bestemming, zonder in het bezit te zijn van een paspoort en zonder te weten wat uw valse naam was (gehoorverslag CGVS, pp. 2 en 3). Het feit dat de smokkelaar u enkel en alleen had opgedragen in geval van controle mee te delen dat jullie zijn ouders waren is niet geloofwaardig aangezien het tijdens een dergelijk traject niet ondenkbaar is dat u individueel zou worden gecontroleerd en grondig over uw identiteit zou worden ondervraagd. In dit opzicht kan er dan ook van worden uitgegaan dat F. (...) jullie grondig zou hebben voorbereid zodat jullie, in geval van een controle, coherente verklaringen zouden afleggen. Zulks was immers ook in zijn belang aangezien in geval u tegen de lamp zou lopen, ook hij problemen riskeerde. Het feit dat u heel vaag blijft over wanneer u de vlucht genomen hebt en naar welk land u gevlogen bent (gehoorverslag CGVS, pp. 2 en 3), doet vermoeden dat u de ware toedracht van uw reisweg voor de Belgische autoriteiten tracht te verhullen.

Vervolgens dient er nog te worden aangestipt dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd met betrekking tot het al dan niet in het bezit zijn van een eigen Syrisch paspoort en het aanvragen van een visum. Zo verklaarde u uitdrukkelijk nooit een eigen paspoort in Syrië te hebben gehad en nooit een visum te hebben aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 3), dit terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is toegevoegd blijkt dat u wel degelijk over een paspoort beschikte (PP 000229929 afgeleverd op 09/10/2003 te Hassakeh en geldig tot 08/10/2009) waarmee u bij de Belgische ambassade een visumaanvraag ingediend hebt op basis van familiebezoek (kort verblijf – visum type C2 max 90d). Uit bovenstaande gegevens dient er te worden geconcludeerd dat u de Belgische asielinstanties hebt trachten te misleiden door deze informatie te verzwijgen waardoor de vraag rijst op welke wijze u naar België bent gereisd en sinds wanneer u hier al verblijft. Het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan de manier waarop u naar België bent gekomen en het feit dat u niet de waarheid hebt verteld over het al dan niet in het bezit zijn van een paspoort doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Tot slot dient nog aangestipt dat uw zonen, A. (...) (OV 5.408.572) en S. (...) (OV 5.723.786), uw dochter R. (...) (OV 5.916.641) en haar man (een neef) S. (...) S. (...) (OV 5.916.641) en uw kleinzonen S. (...) (OV 6.022.836) en G. (...) (OV 6.515.653), reeds eerder op basis van eigen motieven een asielaanvraag in België hadden ingediend. Telkenmale werd er door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen.

Het door u neergelegde document, namelijk uw Syrische identiteitskaart, heeft enkel betrekking op uw identiteit, een gegeven dat hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), de materiële motiveringsplicht in bestuurszaken, de beginselen van behoorlijk bestuur, het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (Anti-Folterverdrag) en artikel 57 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voeren verzoekers aan dat “verzoeker zelfs aantoonde dat hij werd bedreigd en geslagen waarbij zijn eigendommen worden ontnomen”, meerdere bewijzen voorhanden waren die totaal niet werden onderzocht, door de commissaris-generaal niet ontkend wordt dat verzoekers zeer rijk zijn over veel eigendommen beschikken en verzoeker werd opgenomen in het ziekenhuis van 1 mei 2009 tot 10 mei 2008 wegens zware kwetsuren, en dat bij twijfel, wat in het asielrecht onbetwistbaar in het voordeel van de asielzoeker speelt, het de taak is van het CGVS om de stukken die worden voorgelegd te onderzoeken. Verzoekers argumenteren verder dat de commissaris-generaal zelf twijfel zaait door de vervolgingsvrees van verzoekers te minimaliseren en zij ondernemen daarbij een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen. Verzoekers wijzen erop dat er ook sprake is van vervolging wanneer de overheid geen bescherming kan bieden tegen agressie van particulieren, wat in casu het geval is, en zij menen dat zij op afdoende wijze een vluchtelingrechtelijke vervolgingsvrees aannemelijk gemaakt hebben. Verzoekers besluiten dat de subsidiaire

beschermingsstatus niet werd onderzocht door de commissaris-generaal ofschoon uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker in mei 2009 werd mishandeld.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoekers de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, het Anti-Folterverdrag en artikel 57 van de vreemdelingenwet inroepen, doch dat zij deze schendingen geenszins uitwerken, noch aantonen op welke wijze de aangehaalde beginselen en regelgeving worden geschonden, waardoor deze onderdelen van het door verzoekers aangevoerde middel onontvankelijk zijn. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden, wordt aangeduid (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291). Bovendien ziet de Raad niet in hoe artikel 57 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn vermits dit artikel werd opgeheven.

2.3. Blijkens de eerste bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) het weinig geloofwaardig is dat hij van zijn gronden zou verjaagd zijn door een Arabier aangezien het zijn eigendom betreft en dit geattesteerd staat in een verkoopsakte, (ii) hij de bewering na vijf jaar niet meer te hebben willen samenwerken met de Arabier A. uit schrik dat hij zijn gronden zou inpalmen, niet aannemelijk heeft gemaakt, (iii) hij geen enkel begin van bewijs neerlegt ter staving van zijn bewering klacht te hebben willen neerleggen tegen A., (iv) hij niet aannemelijk maakt dat er een zekere officier S. in zijn zaak zou betrokken zijn aangezien hij zeer weinig weet te vertellen over deze persoon, (v) hij, na de problemen die zich rond eind 2007 – begin 2008 afspeelden, nog bijna 2 jaar in Kameshli is gebleven vooraleer hij het land ontvluchtte uit vrees gedood te worden, (vi) er geen geloof kan worden gehecht aan de manier waarop hij beweert van Syrië naar België te zijn gereisd, (vii) hij leugenachtige verklaringen aflegde over zijn paspoort en visumaanvraag, en (viii) het ziekenhuisattest enkel aantoonde dat hij omwille van een bloeding in de mond van 1 mei 2009 tot 10 mei 2009 gehospitaliseerd was en de overige door hem neergelegde documenten enkel betrekking hebben op zijn identiteit, grondeigendommen en samenwerkingsverband met A., gegevens die niet ter discussie staan.

Blijkens de tweede bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag verworpen omdat (i) zij haar asielaanvraag volledig steunt op de motieven aangehaald door haar echtgenoot en in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan de door haar beschreven reisroute, (iii) zij leugenachtige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot het al dan niet in bezit zijn van een eigen Syrisch paspoort en het aanvragen van een visum, en (iv) haar neergelegde Syrische identiteitskaart slechts betrekking heeft op haar identiteit, dewelke niet ter discussie staat.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is. In de mate van het mogelijke moeten stavingstukken worden aangebracht. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver*, 1991, 84). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.5. Van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient en daarbij correcte gegevens verstrekt. De vaststelling dat verzoekers pas anderhalve maand na hun aankomst in België een asielaanvraag indienden, relativeert dan ook hun voorgehouden nood aan internationale bescherming. Dit geldt des te meer nu uit de elementen van het administratief dossier blijkt dat verzoekers hun twee zonen, hun dochter en haar man en hun twee kleinzonen reeds een asielprocedure doorlopen hebben in België en verzoekers derhalve bij hen hadden kunnen te rade gaan over de modaliteiten van een asielaanvraag. Verzoeksters verklaring dat zij ziek was waardoor ze niet eerder een asielaanvraag konden indienen (CGVS gehoorverslag verzoekster 8 april 2010, p. 2), wordt door geen enkel medisch attest gestaafd.

2.6. Uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat zij Syrië zouden verlaten hebben omdat een Arabier A., die vijf jaar lang hun gronden bewerkte, zich de gronden toeëigende en verzoekers bedreigde. In 2003 sloten verzoekers schriftelijk een eerste contract met A. waarin stond dat A. de grond mocht bewerken, de helft van de opbrengsten voor verzoekers waren en de onkosten voor A.. Na afloop van de drie jaar,

werd het contract mondeling verlengd voor twee jaar (tot 2008). Uit schrik dat A. hun grond niet meer terug zou geven, wensten verzoekers het contract niet meer te verlengen en vroegen ze hun gronden terug. Omdat A. dit weigerde te doen, gingen verzoekers, met een verklaring en stempel van de vereniging van landbouwers die hun eigendom attesteerde, naar de politie in Tel Allo om klacht in te dienen. Verzoekers hun klacht werd niet genoteerd, vermoedelijk omwille van een zekere S. die bevriend zou zijn met A.. Enkele maanden later werd verzoeker fysiek aangevallen door A. en ook verbaal door S. bedreigd. Verzoekers verlieten hun dorp en gingen naar Kamishli waar zij 's nachts werden beschoten. Door de tussenkomst van burens, vluchtten de daders. Verzoekers bleven in Kamishli wonen tot aan hun vertrek uit Syrië met de hulp van een smokkelaar.

2.7. In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, werden de aangebrachte documenten ter staving van hun asielrelaas wel degelijk onderzocht door de commissaris-generaal: *"De door u neergelegde documenten, namelijk uw Syrische identiteitskaart, uw Syrisch rijbewijs type D, de 'verkoopsakte' dd. 23/8/1970 (uw eigendomsakte van uw grond), installatieattest van irrigatiemotor dd. 23/02/2000, het pachtcontract tussen u en A. (...) dd. 10/10/2002, document van dienst irrigatie mbt graafmachine dd.17/06/2001 en attest van directie landbouw te Hasaka dd. 15/11/2000 mbt huur verlengd van 2000/2002, hebben enkel betrekking op uw identiteit, uw grondeigendommen en samenwerkingsverband met A. (...), gegevens die hier niet ter discussie staan. Het attest van Dr. A. (...) A. (...) H. (...) dd. 10/05/2009 toont enkel aan dat u omwille van een bloeding in de mond van 01/05/2009 tot 10/05/2009 gehospitaliseerd bent in het Nationaal Ziekenhuis van Kamishli, niets meer en niets minder."* Verzoekers gaan voorbij aan de motivering omtrent het medisch attest en houden verkeerdelijk voor dat in dit document uitdrukkelijk vermeld wordt dat de verwondingen het gevolg zouden zijn van slagen. De Raad herhaalt dat uit dit document slechts blijkt dat verzoeker van 1 mei tot 10 mei 2009 opgenomen was in het ziekenhuis van Kamishli omwille van een bloeding in zijn mond, zonder dat hierin enige melding wordt gemaakt over de oorzaak van de bloeding. Dat de commissaris-generaal, gelet op het medisch attest, dan ook onterecht zou laten uitschijnen dat verzoekers zonder enig incident nog bijna twee jaar in Kamishli zijn blijven wonen mist feitelijke grondslag aangezien verzoeker zelf verklaarde geen problemen meer te hebben gehad: *"En tijdens die één jaar en half had u geen problemen meer? Neen want ik ging niet meer naar mijn grond."* (CGVS gehoorverslag verzoeker 8 april 2010, p. 10).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers beweren dat zij zouden getracht hebben een klacht in te dienen tegen A. en dat zij hierbij een verklaring hadden van de landbouwvereniging van Sleiman Sari waarin geschreven stond dat verzoeker nog steeds de eigenaar van de gronden is, verklaring die zij echter niet voorgelegd hebben. Verzoekers blijken dienaangaande volledig voorbij te gaan aan de motivering in de bestreden beslissing, met name dat het, gelet op het belang van het voornoemd document om zijn eigendomsrecht aan te tonen, niet geloofwaardig is dat zij dit document zouden weggesmeten hebben omdat de politie het document niet wou aannemen en hij het derhalve niet nodig vond het document te bewaren. Derhalve tonen zij niet aan, voor zover enig geloof kan worden gehecht aan hun problemen met A., dat zij een poging hebben ondernomen om klacht in te dienen. Zelfs indien de politieofficier S. de klacht niet in aanmerking wilde nemen is het ongeloofwaardig dat verzoekers, gelet op het feit dat het hier tenslotte om hun eigendom ging, zij geen verdere stappen zouden hebben ondernomen via een advocaat of de landbouwvereniging. Het betoog dat het niet aan bejaarde mensen zoals verzoekers toekomt om de banden van officier S. met A. te onderzoeken kan niet worden aanvaard, vermits uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat hij wel stappen ondernam bij de landbouwvereniging. Overigens kan erop gewezen worden dat verzoekers, indien zij werkelijk niet zouden geholpen zijn door de politie van Tel Allo, het nagelaten hebben beroep te doen op de bescherming van de politie van Kamishli. De vrees die verzoekers voorhouden dat hun gronden zouden worden afgenomen wordt bovendien volledig ondermijnd door het voorleggen van de verkoopakte van 23/08/1970 waarin wordt geattesteerd dat verzoeker eigenaar is van de grond. De Raad besluit dat aan het relaas van verzoekers geen geloof kan worden gehecht en dat zij niet in het minst hebben aangetoond dat zij niet zouden kunnen rekenen op de bescherming van de Syrische autoriteiten en de steun van de landbouwvereniging indien zij eigendomsproblemen zouden kennen met hun pachter. De Raad wijst er voorts op dat verzoekers ter terechtzitting duidelijk stellen dat indien zij in België legaal kunnen verblijven zij het nodige zullen ondernemen om de gronden in hun thuisland te verkopen, hetgeen er niet op wijst dat er noemenswaardige problemen zouden zijn met de eigendom van verzoekers.

2.8. De Raad wijst er tenslotte op dat de commissaris-generaal, alsook de Raad, de ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot reisdocumenten en de reisweg mee in overweging kunnen nemen bij de beoordeling van de asielaanvraag. Waar verzoekers dienaangaande stellen dat de motivering van de commissaris-generaal, met name dat verzoekers de asielinstanties hebben trachten te misleiden door

hun verklaringen over hun paspoort, opmerkelijk is, stelt de Raad vast dat verzoekers een verkeerde voorstelling van hun verklaringen geven. Verzoeker werd tijdens het gehoor gevraagd: *“Hebt u in Syrië ooit een eigen paspoort gehad?”* waarop hij antwoordde: *“Neen nooit anders zou ik met me meegenomen hebben, als ik er één had dan zou ik geven aan u.”* De interviewer herhaalde zelfs de vraag: *“Maar in het verleden ook nooit paspoort gehad? (...) Hebt u ooit een visum aangevraagd?”* en weer ontkende verzoeker ten stelligste: *“Neen, ik dacht daar niet aan. (...) Neen”* (CGVS gehoorverslag verzoeker 8 april 2010, p. 6). Ook verzoekster antwoordde op de vraag of ze ooit een eigen paspoort gehad heeft en of ze ooit een visum aangevraagd heeft ontkennend (CGVS gehoorverslag verzoekster 8 april 2010, p. 3). De vaststelling dat uit het aan het administratief dossier toegevoegd document (administratief dossier, stuk 22: Visumaanvraag, Casablanca) blijkt dat verzoekers wel degelijk in het bezit waren van een paspoort en ze op 8 juni 2004 een visumaanvraag indienden om hun familie te bezoeken, ondermijnt dan ook hun gehele geloofwaardigheid betreffende hun illegale vlucht. De Raad ziet niet in hoe het verweer dat het paspoort slechts vijf jaar geldig was en verviel op 8 oktober 2009, afbreuk kan doen aan verzoekers hun verklaring nooit een paspoort te hebben gehad en evenmin ziet de Raad in hoe het feit dat verzoekers niet zouden kunnen lezen of schrijven deze leugens zouden kunnen verschonen aangezien verzoekers geenszins dienden te kunnen lezen of schrijven om de door de interviewer gestelde vraag naar waarheid te kunnen antwoorden. Dat verzoeker bevestigend zou geantwoord hebben op de vraag of hij een identiteitskaart bezit, doet evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

De Raad stelt verder vast dat verzoekers hun geloofwaardigheid finaal op de helling wordt geplaatst door hun vage beweringen omtrent de wijze waarop ze met de hulp van een smokkelaar vanuit Syrië naar een onbekende plaats zouden zijn gevlogen. Verzoekers weerleggen nergens de motieven van de commissaris-generaal, met name dat het tijdens een dergelijk traject niet ondenkbaar is dat ze individueel zouden worden gecontroleerd en grondig over hun identiteit zouden worden ondervraagd, er dan ook kan vanuit gegaan worden dat de smokkelaar hen grondig zou hebben voorbereid zodat ze in geval van controle niet tegen de lamp zouden lopen aangezien het ook in zijn eigen belang is geen problemen te riskeren waardoor het geheel ongeloofwaardig is dat zij geen details wisten over de reis, behalve dat zij in geval van controle dienden mee te delen dat ze de smokkelaar zijn ouders waren. De commissaris-generaal merkte ook terecht op dat, gezien de vluchtgegevens meermaals worden omgeroepen tijdens de vlucht, het niet aanvaardbaar is dat verzoekers niet weten met welke luchtvaartmaatschappij ze zouden gereisd hebben en waar ze zouden geland zijn, temeer ze wel op de hoogte moeten zijn geweest van het feit dat zij verschillende familieleden hebben in België. Dat het omwille van hun analfabetisme, hun leeftijd en hun gemoedstoestand niet vreemd is dat zij dergelijke gegevens niet weten is niet ernstig. Vooreerst neemt het feit dat verzoekers niet zouden kunnen lezen of schrijven, en dat zij oud zijn, niet weg dat zij niet meermaals het omroepen van de vluchtgegevens zouden gehoord hebben en daarnaast kan net omwille van de gemoedstoestand die een vlucht uit het land van herkomst met zich meebrengt, verwacht worden dat zij trachtten te weten te komen, hetzij via de smokkelaar hetzij via andere kanalen zoals de omroeping in het vliegtuig, waarheen ze vluchtten.

Gelet op het feit dat verzoekers volgens hun verklaringen met valse documenten zouden gereisd hebben, mocht de commissaris-generaal in alle redelijkheid besluiten dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker tijdens de reis zijn eigen identiteitskaart op zak had. Dat het onlogisch is van de Dienst Vreemdelingenzaken te stellen dat er steeds controle op papieren mogelijk was wanneer de smokkelaar reisdocumenten op iemand anders naam spontaan toont, aangezien enkel wanneer geen identiteit kan voorgelegd worden, zulk onderzoek aan het lichaam realistisch lijkt, is niet ernstig. Dat de smokkelaar dergelijk risico zou nemen om verzoeker in het bezit van zijn eigen identiteitskaart te laten reizen waardoor bij een eventuele controle de echte identiteit van verzoeker aan het licht zou komen, is immers niet geloofwaardig gelet op de gevolgen voor de smokkelaar. De Raad stelt daarnaast vast dat bij gebrek aan reisdocumenten niet kan worden geverifieerd wanneer verzoekers hun land van herkomst verlieten en het Rijk binnenkwamen. Overigens wijst de Raad er nog op dat het paspoort van verzoekers nog geldig was op het ogenblik dat zij in het Rijk binnenkwamen, volgens hun verklaringen, op 31 juli 2009 (paspoort geldig tot 8/10/2009 en 10/10/2009, administratief dossier, stuk 22, p. 2), zodat andermaal hun illegale vlucht niet als geloofwaardig kan worden aangenomen.

2.9. Vermits het voordeel van de twijfel slechts kan worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, kunnen verzoekers, gelet op de ongeloofwaardigheid van hun relaas, de leugenachtige verklaringen met betrekking tot het al dan niet hebben van een paspoort, en de ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot hun reis, als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu het asielrelaas niet geloofwaardig is, is er geen reden om het

te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

2.10. De Raad stelt vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat uit de bestreden beslissingen wel degelijk blijkt dat hun nood aan subsidiaire beschermingsstatus werd onderzocht. De Raad stelt verder vast dat verzoekers zich voor hun verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden als de elementen van hun asielaas beroepen en dat zij daarom menen een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te lopen. Naar aanleiding van bovenstaand onderzoek werd reeds vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoekers ongeloofwaardig is. Aangezien verzoekers hun vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kunnen zij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van hun relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Er zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS